

Timo Teräsahjo

Leijona
& muita hiljaisia
pohdintoja

Timo Teräsahjo

Leijona

& muita hiljaisia pohdintoja

Veljelleni, leijonalle.

Sisällys

I

Kirjailijakuva

Aaro

Auton loppu

Osaston kukat

II

Leijona

Muuttoapu

Ääniä yössä, tähtiä taivaalla

Pieniä ihmisiä

III

Numero poissa käytöstä

1. Kissa

2. Maja

3. Ovi

IV

Koirakivi

Pelko

Kolme pinoa

Niemen kärki

Syvän veden sukeltaja.

I

Kirjailijakuva

“Niin että lisää tutkimuksia.”

Lääkärin mukaan niitä täytyisi tehdä.

Auto viiletti eteenpäin lääkärin selittäessä syytä.

Edellispäivänä olin ollut hänen vastaanotollaan.

Kaikki vaikutti olevan kunnossa. TT-kuva viittasi siihen, että syöpä oli hallinnassa. Veriarvoissa oli ongelmia, mutta niin niissä usein oli. Kaikki hyvin.

Nyt lääkäri oli tullut toisiin ajatuksiin – kenties konsultoituaan muita.

Olin tulossa Helsingistä. Takakontissa laatikko juuri painosta tullutta romaania. Sen piti tulla postitse ennen julkkareita, mutta kuinkas kävikään. Sain käydä noutamassa kirjat itse – tai perua kirjanjulkkarit. Sitä en halunnut. En ollut koskaan järjestänyt julkistamistilaisuutta.

Nyt järjestämiseen oli ollut toinenkin syy: sairauden voittaminen.

”Luuytimestä täytyy ottaa näyte. Nähdään sitten mitä siellä on.”

Auto syöksyi eteenpäin. Mielessäni ei ensimmäistäkään ajatusta. Vain tunne.

Eikä se ollut hyvä.

*

Olin hetki sitten lähtenyt Kirjavälityksen pihasta. Kuvannut pienen videon kirjalaatikosta – laatikonavausvideon eli unboxing-videon, kuten niitä kutsutaan.

Laatikko avataan, ja tadaaa: esiin nostetaan kauan odotettu painettu kirja.

Nyt se tuntui tyystin typerältä.

Video, kirja. Julkistamistilaisuuskin.

Katsoin kelloa. Se näytti kahtatoista. Juha saattoi olla juuri heräilemässä mökillämme. Soitin vaimolle.

Kerroin uutiset. Kuulin hänen hengähtävän raskaasti.

”Mä haen Juhan, ja nähdään sitten julkkareissa.”

Vaimo sanoi nopeasti heipat, kun kiiruhdin päättämään puhelun.

Mitä muuta hän olisi voinut sanoa?

Tuntia myöhemmin ajoin auton mökin pihaan. Juha oli hereillä ja joi energiajuomaa sohvalla. Kasvot unen pöhöttäminä.

”Tervehdys.”

Juha avasi kameralaukkunsa ja alkoi selittää välineistöstään. Hän harrasti valokuvausta, ja olin pyytänyt ottamaan julkkareista muutaman kuvan. Nyt hän

mietti kulmat kurtussa, minkä kameran valitsisi. Katsoin kelloa.

”Meidän pitäisi mennä.”

Yritimme lähteä, mutta jotain unohtui. Selitti, mitä etsi. Unohti mitä oli tekemässä, muisti taas. Astui ulos mökistä ja palasi takaisin.

Yksinkertaiseenkin asiaan saattaa kulua tunti.

Nyt meillä ei ollut tuntia.

”Juha ihan oikeasti, nyt mennään!”

*

Aurinko porotti. En tiennyt, pitäisikö iloita vai pelätä.

Saimme auton parkkiin läheiselle kadulle ja ryntäsimme jalkakäytävällä kirjalaatikot käsissä, kamera-laukku heiluen. Vieraita seisoj jo oven edessä.

Kaverit ja vaimo panivat onneksi toimeksi. Viinirypäleitä huuhdottiin. Kahvia keitettiin. Juomat jaettiin tarjolle. Vieraat alkoivat kerätä lautasilleen syötävää, ottaa juotavaa.

Kaikki sujui hyvin, mutta tunsin olevani väärässä paikassa.

Vaimo kävi koskettamassa kättäni, väistin hänen katsettaan.

Mikä paikka voisi olla minulle nyt se oikea?

Mahtoiko sellaista ollakaan.

Luin kirjastani otteen. Myin muutaman kirjan. Hymyilin kohteliaasti.

Olin hyväntuulinen. — Epäaidosti hyväntuulinen.

*

Oli aamuyö, kun suuntasimme Juhan kanssa mökille. Juha majoittui siellä ollessaan vieraanamme.

Poikkesimme 24/7 auki olevaan markettiin, ostimme syötävää. Söimme hiljaisuudessa.

Juttelimme vähän.

Mutta ei puhuminen sen paremmin kuin ruokakaan maistunut minusta miltyään.

”Mä lähten nyt kotiin, mutta nähdään aamulla... tai siis päivällä. Öitä.”

”Öitä.”

Ajoin kotiin oudon ja epätodellisen tunteen vallassa.

Osaamatta nimetä sitä.

Tunsin vain sen painon.

*

Seuraavana päivänä Juha päätti ottaa minusta muutamman valokuvan.

”Kirjailijakuva, sä tarvitset semmoisen.”

Katselin kameran tummaa silmää pelästyneenä.

Miten se vaikuttikin uhkaavalta.

Juha muuttui kuvatessaan. Ei levottomuutta, ei harhapolkuja.

Hän oli täysin tyyni.

Kamera räpsähti.

”Kato vähän yläviistoon.”

Uusi räpsähdys.

”Täältä ei tuu paljon hymyä”, yritin vitsailla.

”Kukaan ei hymyile mun kuvissa”, Juha sanoi vakavasti.

Räps. Räps. Räps.

Katsoin lopputulosta, jonka Juha minulle hetkeä myöhemmin näytti.

Ja siinä se oli. Se, miltä minusta tuntui.

Aaro

“Sinulla on oikeus tarinaasi”, Aaro sanoi.

Pidän tämän nyt mielessä.

Sillä aion kertoa ystävästäni, joka ei enää ole täällä.

Ystävästä, joka opetti, ettei viskiä kannata vihata ja jonka seurassa ymmärsin, että sairauden kanssa voi elää – ja silti pysyä itsenään.

Sinä iltana istuimme taas kannettavan tietokoneen äärellä, josta tapasimme katsoa elokuvia. Niin olimme tehneet monet kerrat. Toin mukanani pari olutta ja Coca-Colaa. Vietyäni juomat jääkaappiin istuin Aaron viereen, kuten ennenkin.

Ulos ei ollut menemistä, sillä Aaro sairasti ALSia.

Hän kertoi joskus, että tauti tuntui siltä kuin hänen kehonsa sammuisi alue kerrallaan. Lopulta lihakset eivät enää totelleet.

Se tauti vei kaiken liikkeen – hitaasti, varmasti.

Aarolla oli vaimo ja kaksi lasta, jotka olivat usein poissa tavatessamme. Tällä kertaa he olivat pidempään toisella puolella Suomea. Aaro oli intervallijaksoilla hoitokodissa, joka suoraan sanoen pelotti häntä. Se oli jokseenkin kuolleen oloinen paikka, ja hänen

Menetyksestä.
Kuolemisesta.
Jatkamisesta.

Koirakivi

9 789528 921868